

Køpke Christensen stiller sig tilfreds med at kende den ene side af sagen og drage sine håndfaste konklusioner. Det overrasker mig egentlig ikke så meget, men det er værd at slå fast endnu en gang.

Det andet er, at hr. Køpke Christensen siger, at det var Lægeforeningens formand, der nævnte det med automatisk at skrive minus G. Det gør det da ikke bedre. Men det tror jeg at Lægeforeningens formand selv må tage konsekvensen af på et tidspunkt og redegøre for, om det har været klogt ud fra hans forenings interesser at komme med den slags oplysninger.

Men det var ikke det, jeg spurgte om, for det er ikke Lægeforeningens formand, vi her debatterer med. Jeg spurgte, om hr. Køpke Christensen virkelig mener, at læger generelt her i Danmark vil gå ind i en boykot og skrive minus G uden hensyntagen til patienternes økonomi og til den samlede samfundsøkonomi. Det fik jeg ikke noget svar på.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

For det første forstår jeg godt, at lægerne for at være på den sikre side kan komme i en situation, hvor de skriver minus G. Det forstår jeg godt. Men det er også klart, at de også har følelser for deres patienter. Gudskelov for det! De gør det optimale for patienterne.

Med hensyn til hele diskussionen om de møder, som jeg bare skitserede, er jeg sikker på, at ministeren ikke vil tilbagevise de oplysninger, jeg har, for hvorfor skulle ministeren tilbagevise det, der foreligger, og som alle ved foreligger på den måde? Jeg sagde, at jeg havde oplysninger bl.a. fra medicinalindustrien, så lad os nu ikke diskutere dét.

Men jeg forstår godt, at man vil have den diskussion, for som jeg sagde indledningsvis, er jeg overbevist om, at den her aftale er en strategi, der er lagt mellem SF, Enhedslisten og regeringen minus CD, og jeg er overbevist om, at det, der er kommet frem på Ritzau de sidste dage om, at CD ikke har stået inde for det her, også er rigtigt. Jeg synes, det er betænkeligt, at man ligesom tilsidesætter et parti, som har ønsket, at der skulle være en aftale med medicinalindustrien, og at man tilsidesætter den aftale.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Nu kan jeg konstatere, at hr. Køpke Christensen også kender til interne forhandlinger mellem

regeringen, SF og Enhedslisten, der skulle have lagt en snedig og langsigtet strategi, der har ført frem til det her rodsammen. Jeg må så bare konstatere, at det forløb kan jeg ikke genkende; så det må være andre fra SF, der har været med til at lægge sådan en strategi.

Jeg troede sådan set, da sagen blev pillet af dagsordenen i fredags, at der var blevet indgået en aftale, og jeg har hele tiden været ganske uvidende om, hvordan forhandlingerne forløb, og helt ude af stand til at vurdere, hvad der skete. Så jeg kan forsikre, at jeg ikke har været med til at lægge nogen strategi. Jeg synes til gengæld, at vi er forpligtet til at sørge for, at der sker noget nu, hvor forhandlingerne konstaterbart er brudt sammen.

Så skal jeg bare sige til hr. Køpke Christensen, når han siger, at lægerne, når de er usikre, vil skrive et minus G på, at det er det, der er systemet, og det er det, der er meningen. Når lægen har truffet et bevidst valg om, at hans patient skal have et bestemt præparat, for det tror han er det bedste, det har man de bedste erfaringer med, og det ønsker lægen og hans patient i samråd, så sørger han for, at patienten får det præparat. Sådan er hele ordningen bygget op.

Men sagen er, at når lægen ikke har taget stilling og ikke har nogen præferencer ud fra sundhedsmæssige vurderinger, så har vi en mulighed for, at andre går ind og siger: Jamen så sørger vi for et middel, der er identisk, og som har den samme sundhedsmæssige effekt og er det billigste. Det er jo det, der er sagen i det.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg må sige, at jeg har meget svært ved at følge hr. Jan Køpke Christensens tankegang med hensyn til forhandlinger. Måske er han ikke opmærksom på det, men i alle forhandlinger er der to parter, og så er det sådan, at man prøver at nå hinanden og et mål, og hvis det ikke kan lykkes, ja, så kan man ikke få en aftale. Det er sådan almindelig logik, og her var det ikke muligt at få en aftale.

Så har vi som Folketing og regering, der har stemt for en finanslov, kun ét at gøre, og det er at følge op på det, der står i den finanslov, som blev vedtaget for 1997. Der står klart, at der skal sigtes mod en aftale med medicinalindustrien for at opnå nogle besparelser, og der står endda også anført i forhandlingsakterne, at man kan lave en omvendt G-ordning og andre ting, hvis man ikke kan finde andre løsninger.